

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่

The Development of The Essential Basic Skills for Learning
English of The First Year Students, English Major,
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Chiang Mai Campus

วิสุทธิชัย ไชยสิทธิ์¹

ปัน อะทะเทพ¹, ศศินันท์ สรรพกิจจานง²

Wisuttichai Chaiyasit¹

Pan Athathep¹, Sasinan Sappakitjamnong²

มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่¹, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่²

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Chiang Mai campus¹

Chiang Mai University²

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนิสิตบรรพชิตและคฤหัสถ์ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ จำนวน 34 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ ตำราประกอบการสอนจำนวน 5 บทเรียน แบบทดสอบผลการเรียนรู้ (Formative tests) และแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน (Pretest-Posttest) สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติทดสอบที (t-test) และสถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

Research Articles

Received: 2018-10-04

Revised: 2019-02-04

Accepted: 2019-06-29

ผลการศึกษาพบว่า 1) นิสิตมีทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจ โดยคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนที่ 16.09 คิดเป็นร้อยละ 53.6 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียน 4.12 คิดเป็นร้อยละ 13.78 และ 2) ปัจจัยการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิต ได้แก่ การสร้างแรงจูงใจภายในและภายนอก การเลือกรูปแบบการสอนที่เหมาะสม และบทบาทของผู้สอนในการจัดรูปแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับปัญหาความสามารถและความต้องการของผู้เรียน การสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียนและการวางเงื่อนไขในการเรียนรู้ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

คำสำคัญ: ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็น; การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน; นิสิตชั้นปีที่ 1

Abstract

This research aimed to develop the essential basic skills for learning English of the first year students, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Chiang Mai campus and to investigate factors leading to their development. The target group consisted of 34 first year English major students. The data collection was conducted using the course book with five chapters, the formative tests after finishing each lesson, and the pretest-posttest. The data analysis consisted of t-test, percentage, mean, and standard deviation.

The results of this study were as follows 1. the students developed the essential basic skills for learning English at the satisfactoriness level- their average scores after learning at 16.09 (53.6%) are higher than their average scores before learning at 4.12 (13.78%) and 2. the factors leading to their development were external and intrinsic motivations, the appropriate selection of instruction patterns, and the roles of the teacher for choosing the appropriate instruction patterns, creating good relationship between teacher and students, and setting the learning criteria to develop students' motivations until they have achieved the learning target.

Keywords: The Essential Basic Skills for Learning English; The Development of The Basic Skills for Learning English; The First Year Students

บทนำ

ในยุคโลกาภิวัตน์ที่โลกไร้พรมแดน เนื่องจากการพัฒนาเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้ทำให้คนทั่วโลกสามารถรับรู้ข่าวสาร หรือติดต่อกับชาวต่างชาติได้อย่างฉับพลันทันทีทุกหนทุกแห่ง และตลาดแรงงานต้องการแรงงานที่มีทักษะด้านคอมพิวเตอร์และภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาสากลที่ผู้คนทั่วโลกใช้สื่อสารเพื่อประโยชน์ในด้านต่างๆ ได้แก่ การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลและระหว่างประเทศผ่านองค์กรหลากหลายรูปแบบ การทำธุรกิจ การค้นคว้าหาข้อมูลอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 ได้บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” (Wisuttichai, 2016: 11) ภาษาที่ใช้ในการทำงานของกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ นั้นหมายความว่า นอกจากภาษาประจำชาติของแต่ละประเทศแล้ว ทุกคนในอาเซียนควรเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ทำงานร่วมกับเพื่อนอาเซียน นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และสารสนเทศที่ทันสมัยเพื่อการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการแสวงหาความบันเทิงรูปแบบต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต ดังนั้น บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาที่มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษจึงมีโอกาที่จะได้รับการจ้างงานมีสูงกว่าบัณฑิตที่ขาดทักษะภาษาอังกฤษ และขอบเขตของการรับเข้าทำงานก็เปิดกว้างทั่วโลกอีกด้วย

สถานศึกษาทั่วทั้งประเทศไทยต่างเห็นความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อให้บัณฑิตไทยสามารถเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขวางและก้าวทันกับความเจริญก้าวหน้าของโลกปัจจุบัน และเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ อย่างไรก็ตาม พบว่าบัณฑิตไทยแม้เรียนภาษาอังกฤษหลายปีตามหลักสูตรกลับมีเพียงส่วนน้อยที่สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษถึงระดับที่สามารถฟัง-พูด-อ่าน-เขียนในระดับที่สื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ จึงเกิดคำถามอยู่เสมอว่า จะทำอย่างไรจึงจะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จในระดับที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์เพื่อสื่อสารและพัฒนาความรู้ความสามารถของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อความก้าวหน้าของตนเองและสังคม

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขต เชียงใหม่เห็นความสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อให้บัณฑิตสามารถพัฒนา

ตนเองและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ แต่เนื่องจากสถานศึกษานี้เป็นมหาวิทยาลัย ที่เน้นการให้การศึกษาแก่นิสิตทั้งทางโลกและทางธรรม ดังที่ปรากฏตามวัตถุประสงค์ของ หลักสูตร 3 ประการ คือ 1. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ 2. เพื่อผลิตบัณฑิต ให้มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 3. เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเผยแผ่พุทธธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราช วิทยาลัย, 2557: 184) ฉะนั้น ปัญหาที่ประสบในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คือนิสิตที่ สมัครเรียนมีพื้นฐานความรู้และทักษะภาษาอังกฤษต่างกันหลากหลาย นิสิตมีความรู้และ ทักษะภาษาอังกฤษทั้งในระดับดี ระดับปานกลางและในระดับต่ำ แต่ส่วนมากอยู่ในระดับ ต่ำกว่าระดับปานกลาง นิสิตที่มีความรู้และทักษะภาษาอังกฤษในระดับต่ำจะประสบปัญหา ในการเรียน บางคนไม่สามารถสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนดเนื่องจากไม่สามารถ สอบผ่านบางกระบวนวิชาได้ตามเกณฑ์ของผู้สอนกระบวนวิชานั้นๆ ซึ่งผล กระทบที่ตามมา มีทั้งผลกระทบด้านจิตใจและด้านเศรษฐกิจ ต้องผิดหวังเสียใจเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเกิดคำถามว่า ทำอย่างไรนิสิตจึงจะสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษจนสามารถ พัฒนาตนเองจนประสบผลสำเร็จในการเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด

การแก้ปัญหาที่น่าจะเป็นไปได้ คือต้องมีการพัฒนาความรู้และทักษะภาษา อังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่รับเข้ามาศึกษาใหม่ทุกรูป/คน เพื่อให้ นิสิตทุกคนมีความรู้และทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ และพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษเพื่อการต่อยอดให้เกิดองค์ความรู้ของตนได้อย่างสัมฤทธิ์ผลตามหลักสูตรของ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาปัจจัยการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิตชั้น ปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่

ระเบียบวิธีวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การเรียนรู้คำศัพท์ที่พบบ่อย 500 คำ โดยเรียนรู้ความหมายทั่วไปและออกเสียงที่ถูกต้อง อีกส่วนเป็นการนำคำศัพท์ดังกล่าวมา

เรียบเรียงเป็นวลี (Phrase) คุณาอนุประโยค (Adjective clause) และประโยคสมบูรณ์พื้นฐาน (Simple sentence) ตามที่ผู้สอนกำหนด

ขอบเขตด้านประชากร

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action research) ประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมายคือ นิสิตบรรพชิตและคฤหัสถ์ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ จำนวน 34 รูป/คน อายุตั้งแต่ 19 ถึง 32 ปี

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยโดยแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ 1. ตำราประกอบการสอน มีทั้งหมด 5 บทเรียนมีเนื้อหาโดยรายละเอียดดังต่อไปนี้

บทเรียนที่ 1: เนื้อหาเพื่อการปูพื้นฐานทางภาษา วัตถุประสงค์บทเรียนนี้เพื่อให้ นิสิตเข้าใจองค์ประกอบพื้นฐานเบื้องต้นของโครงสร้างภาษาอังกฤษ เริ่มจากการทำความเข้าใจเรื่องคำและหน้าที่ของคำต่างๆซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่การเข้าใจโครงสร้างของประโยคต่อไป บทเรียนนี้จะทำให้นิสิตสามารถสังเกตและจดจำคำและหน้าที่ของคำต่างๆ เพื่อเป็นพื้นฐานเบื้องต้นในการสร้างโครงสร้างภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง ดังนั้น เนื้อหาในบทนี้จึงเกี่ยวกับคำ (Word) และหน้าที่ของคำต่างๆ (Parts of speech) ได้แก่ คำนำหน้าคำนาม (Determiner) คำนาม (Noun) คำคุณศัพท์ (Adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) คำกริยา (Verb) คำบุพบท (Preposition) เป็นต้น

บทเรียนที่ 2: เนื้อหาเพื่อการปูพื้นฐานทางภาษา วัตถุประสงค์บทเรียนนี้เพื่อให้ นิสิตเรียนรู้เกี่ยวกับการนำคำต่างๆมาประกอบกัน เพื่อสร้างความหมายที่ถูกต้องตามความหมายที่ต้องการ บทเรียนนี้ นอกจากเป็นการทบทวนทำให้นิสิตสามารถสังเกตและจดจำคำที่ทำหน้าที่ต่างๆ แล้ว นิสิตยังได้ฝึกนำคำมาประกอบเป็น วลี ชนิดต่างๆ (Phrases) ได้แก่ นามวลี (Noun phrase) บุพบทวลี (Prepositional phrase) และ คำนามประสม (Compound noun)

บทเรียนที่ 3: เนื้อหาเพื่อการปูพื้นฐานทางภาษา วัตถุประสงค์บทเรียนนี้เพื่อให้ นิสิตเรียนรู้การนำคำต่างๆ (Words) มาประกอบกัน เพื่อสื่อความหมายทั้งในระดับที่มีโครงสร้างสมบูรณ์ คือเป็นประโยคพื้นฐานสมบูรณ์ (Simple sentence) และในระดับที่มีโครงสร้างประโยคไม่สมบูรณ์ ได้แก่ วลีต่างๆ (Phrases) เนื้อหาในบทเรียนนี้ นอกจากสาธิตทำให้นิสิตเรียนรู้ความแตกต่างระหว่าง คำ (Words) วลีต่างๆ (Phrases) คุณาอนุประโยค (Adjective clause) และประโยคสมบูรณ์พื้นฐาน (Simple sentence) แล้ว นิสิตยังได้เรียนรู้การฝึกทักษะการนำคำมาประกอบกันเป็นวลีต่างๆ และประโยคพื้นฐานต่างๆ ด้วย

บทเรียนที่ 4: เนื้อหาเพื่อการปูพื้นฐานทางภาษา วัตถุประสงค์บทเรียนนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนและฝึกทักษะการนำคำต่างๆมาประกอบกันเป็นวลีชนิดต่างๆ(Phrases) ได้แก่ นามวลี (Noun phrase) คำนามประสม (Compound noun) และ บุพบทวลี (Prepositional phrase) คุณาอนุประโยค (Adjective clause) และประโยคพื้นฐาน (Simple sentence) ให้ชำนาญ เป็นการฝึกฝนและทบทวนให้เข้าใจความแตกต่างระหว่างโครงสร้างที่สมบูรณ์กับไม่สมบูรณ์อย่างชัดเจนโดยไม่มีข้อสงสัย

บทเรียนที่ 5: เนื้อหาเพื่อการปูพื้นฐานทางภาษา วัตถุประสงค์บทเรียนนี้เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความแตกต่างโครงสร้างประโยคพื้นฐานที่มีโครงสร้างประโยคต่างกัน 3 รูปแบบที่เกิดจากคำกริยาที่ต่างกัน 3 ชนิดคือ คำกริยาที่ใช้แสดงสภาพหรือความรู้สึกของประธาน (Linking Verb) คำกริยาที่ไม่ต้องการกรรม (Intransitive Verb) และ คำกริยาที่ต้องการกรรม (Transitive Verb) เนื้อหาในบทเรียนนี้มุ่งให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการนำคำมาประกอบกันเป็นประโยคพื้นฐานรูปแบบต่างๆ อย่างถูกต้องตามความหมายที่ต้องการ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วยแบบทดสอบ ดังนี้

2.1 แบบทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียนแต่ละบทเรียน (Formative tests) แบบทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียนแต่ละบทเรียน มีทั้งหมด 5 บทเรียน เป็นการนำบทเรียนแต่ละบทเรียนมาทดสอบ โดยผู้วิจัยลงข้อที่เขียนอักษรภาษาอังกฤษทั้งหมดออก คงแต่ความหมายภาษาไทยไว้ ให้นักศึกษาทั้งหมดที่เรียนในบทเรียนที่ 1 เพื่อนำมาทดสอบผลการเรียนในบทที่ 1 โดยให้นักศึกษาเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่หายไปให้ถูกต้อง ลง คำศัพท์และวลี คุณาอนุประโยค และประโยคภาษาอังกฤษทั้งหมดที่เรียนในบทเรียนที่ 2-4 เพื่อนำมาทดสอบผลการเรียนในบทเรียนที่ 2-4 เพื่อให้นักศึกษาเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่หายไปให้ถูกต้อง ลงประโยคพื้นฐานภาษาอังกฤษทั้ง 3 รูปแบบทั้งหมดที่เรียนในบทเรียนที่ 5 เพื่อนำมาทดสอบผลการเรียนในบทเรียนที่ 5 เพื่อให้นักศึกษาเขียนประโยคที่หายไปให้ถูกต้อง

2.2 แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน (Pretest-Posttest)

แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน (Pretest- Posttest) มี 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบทดสอบความเข้าใจการอ่าน (Reading comprehension) นิสิตอ่านเรื่องอ่านภาษาอังกฤษและตอบคำถาม 15 ข้อ รวม 15 คะแนน ลักษณะคำถามถามเกี่ยวกับความเนื้อหาหลัก 3 ข้อ ถามความเข้าใจทั่วไปโดยละเอียด 6 ข้อ คำถามถามเกี่ยวกับคำศัพท์ 6 ข้อ ตอนที่ 2 การเขียนระดับประโยค (Writing on the sentence level) รวม 5 คะแนน นิสิตต้องเขียนประโยคพื้นฐานสมบูรณ์ตามความหมายภาษาไทยที่กำหนด 5 ข้อ และตอนที่ 3 การเขียนระดับความเรียงสั้นในหนึ่งย่อหน้า (Writing on the paragraph level) รวม 10 คะแนน

นิสิตเลือกเขียนเรียงความเป็นภาษาอังกฤษเรื่อง My Mother หรือ My Father เรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงหนึ่งย่อหน้า รวมทั้งสิ้น 30 คะแนน

ในการสร้างและหาประสิทธิภาพของตำราประกอบการสอน แบบทดสอบผลการเรียนรู้หลังการเรียนรู้และแต่ละบทเรียน และแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงก่อนเสนอตรวจสอบอีกครั้งหลังจากนั้นจึงนำมาให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างเรียนและทดสอบ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การทดสอบก่อนเรียนในคาบแรกและการทดสอบหลังเรียนในคาบสุดท้าย ครั้งละ 75 นาที เพื่อนำค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบมาเปรียบเทียบกัน

2. การทดสอบผลการเรียนในแต่ละบทเรียนระหว่างขบวนการเรียนการสอน ทั้งหมด 5 ครั้ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

คาบเรียนที่ 1 - 2 ทดสอบก่อนการเรียนการสอน 75 นาทีใน

คาบเรียนที่ 1 จากนั้นกลุ่มเป้าหมายเรียน บทเรียนที่ 1 1

คาบเรียนที่ 3 ทดสอบผลการเรียนบทเรียนที่ 1 1

คาบเรียนที่ 4 กลุ่มเป้าหมายเรียนบทเรียนที่ 2 2

คาบเรียนที่ 5 ทดสอบผลการเรียนบทเรียนที่ 2 2

คาบเรียนที่ 6 กลุ่มเป้าหมายเรียนบทเรียนที่ 3 3

คาบเรียนที่ 7 ทดสอบผลการเรียนบทเรียนที่ 3 3

คาบเรียนที่ 8 กลุ่มเป้าหมายเรียนบทเรียนที่ 4 4

คาบเรียนที่ 9 ทดสอบผลการเรียนบทเรียนที่ 4 4

คาบเรียนที่ 10 กลุ่มเป้าหมายเรียนบทเรียนที่ 5 5

คาบเรียนที่ 11 ทดสอบผลการเรียนบทเรียนที่ 5 และการทดสอบหลังการ

เรียนการสอน 75 นาที

ในการทดสอบผลการเรียนในแต่ละบทเรียนของกลุ่มเป้าหมายตั้งแต่บทเรียนที่ 1 ถึงบทเรียนที่ 5 ผู้วิจัยได้ตั้งเงื่อนไขกับกลุ่มตัวอย่างว่าทุกคนจะต้องทำคะแนนให้ได้อย่างน้อยร้อยละ 80 ของทุกบทเรียนจึงจะได้รับอักษร S ซึ่งเป็นตัวอักษรที่แสดงว่าผ่านกระบวนการที่ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นแล้ว หากนิสิตคนใดไม่ผ่านต้องได้รับอักษร U และไม่มีสิทธิ์เรียนกระบวนการวิชาอื่นๆ ในเทอมที่ 2 จนกว่าจะสามารถผ่านการทดสอบได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้

(Pre-test and Post-test) โดยใช้สถิติทดสอบ t-test (ไพศาล, 2552) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 มีสูตร ดังนี้

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลการสอบย่อยในแต่ละบท (Formative tests) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

ผลการวิจัย

1. ผลการทดสอบการเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนระหว่างการเรียนรู้การสอนทั้งหมด 5 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ร้อยละ (Percentage) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงผลการสอบแต่ละครั้งเป็นร้อยละ นิสิตจำนวน 30 คน สามารถสอบผ่านตามเกณฑ์การทดสอบหลังการเรียนรู้ทั้งหมด 5 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 88.24 และนิสิตจำนวน 4 คนสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 11.76

2. การทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยดังแสดงไว้ในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้

ผลการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานพบว่า คะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน คือคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนที่ 16.09 คิดเป็นร้อยละ 53.6 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนที่ 4.12 คิดเป็นร้อยละ 13.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบหลังเรียน 7.09 กว้างกว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบก่อนเรียน 3.46

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิต ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ และเพื่อศึกษาปัจจัยการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนิสิต โดยมุ่งตอบคำถามว่า นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจหรือไม่ และอะไรเป็นปัจจัยให้นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจ

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่จะเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ
	D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	N	แทน	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
	$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลัง
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและ

การทดลอง

หลังการทดลอง

1. นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจหรือไม่

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน	4.12	3.46
หลังเรียน	16.09	7.09

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจ โดย 1) นิสิตจำนวน 30 คน สามารถสอบผ่านตามเกณฑ์การทดสอบหลังเรียนทั้งหมด 5 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 88.24 และนิสิตจำนวน 4 คนสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 11.76 2) มีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือ 16.09 คิดเป็นร้อยละ 53.6 สูงกว่า 4.12 คิดเป็นร้อยละ 13.78 3) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบหลังเรียนที่กว้างกว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบก่อนเรียน คือ 7.09 กว้างกว่า 3.46 ชี้ให้เห็นว่านิสิตสามารถทำคะแนนได้มากขึ้นหลังจากเรียนจบ 5 บทเรียนแล้ว แม้ว่ามินิกิตเพียง 2 คนเท่านั้นที่สามารถผ่านการทดสอบหลังการเรียนแต่ละบททุกครั้ง และนิสิตคนอื่นๆ ต้องสอบซ้ำ บางคนต้องสอบซ้ำถึง 3 ครั้งจึงสามารถผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80 ความมุ่งมั่นพากเพียรเพื่อผ่านเกณฑ์ที่กำหนดแสดงถึงรับผิดชอบต่อการเรียนรู้และตั้งใจมั่นเพื่อบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (ไพฑูรย์, 2543: 318-324) ซึ่งผู้เรียนต้องรู้จักตนเอง รู้ปัญหาของ

ตนและแก้ไขด้วยความพากเพียรจนประสบผลสำเร็จ คุณสมบัติเหล่านี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพราะการเรียนรู้ไม่มีวันสิ้นสุดและผู้เรียนรู้ที่มีศักยภาพทุกคนต้องพากเพียรเพื่อให้บรรลุผลนั้นๆ ตลอดชีวิต (ทิตนา, 2543: 12-14) แม้เป้าหมายการเรียนรู้ตั้งสูงก็ต้องดิ้นรนที่จะเอาชนะและผลักดันตนเองให้บรรลุผลในที่สุด

2. อะไรเป็นปัจจัยให้นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจ

1) ปัจจัยเนื่องจากการเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้

(1) ข้อบังคับและเงื่อนไขเป็นปัจจัย เป็นการสร้างแรงจูงใจการเรียนรู้ภายนอก ผู้วิจัยสร้างแรงจูงใจให้กับนิสิตโดยกำหนดเงื่อนไขของกระบวนวิชาเพื่อให้นิสิตต้องสอบผ่านทุกบทเรียนหลังการเรียนทุกบท โดยนิสิตต้องทำคะแนนให้ได้อย่างน้อยร้อยละ 80 ของทุกบทเรียนจึงจะได้รับอักษร S ซึ่งเป็นตัวอักษรที่แสดงว่าผ่านกระบวนวิชาที่ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นแล้ว หากนิสิตคนใดไม่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวต้องได้รับอักษร U และไม่มีสิทธิ์เรียนกระบวนวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ ในเทอมที่ 2 จนกว่าจะสามารถผ่านการทดสอบ เงื่อนไขนี้เป็นสิ่งเร้า (Stimulus) ที่สร้างแรงจูงใจภายนอกผลักดันนิสิตให้ดิ้นรนที่จะสอบให้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดให้ได้ การสอบผ่านได้ตามเกณฑ์หมายถึงการได้รับรางวัล (Reward) ซึ่งเป็นทั้งการยอมรับและยกย่องจากกลุ่มสังคมของพวกเขา ทั้งเพื่อนและผู้ปกครอง ในทางกลับกันการสอบไม่ผ่านหมายถึงการได้รับโทษ (Punishment) โดยไม่มีสิทธิ์เรียนกระบวนวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ ในเทอมที่ 2 ซึ่งผลของการลงโทษมีแรงกระตุ้นให้นิสิตกลัวว่าตนจะไม่ใช่ที่ยอมรับจากกลุ่มสังคมของตนจึงพยายามที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าที่เป็นแรงกดดัน ตามทฤษฎีแรงจูงใจ การจูงใจทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอนเนื่องจากพฤติกรรมมนุษย์มีความซับซ้อน เงื่อนไขและข้อบังคับเกณฑ์ใดๆ สามารถนำมาใช้เป็นสิ่งเร้าเพื่อสร้างแรงจูงใจภายนอกให้บุคคลกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุของแรงจูงใจในการเรียนรู้ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากความต้องการหรือแรงขับหรือสิ่งเร้าจากการคาดหวัง ผู้สอนมีบทบาทสำคัญมากในการสร้างแรงจูงใจภายนอกเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ของตน โดยการสร้างแรงจูงใจในรูปต่างๆ เช่น คะแนนลำดับขั้น ข้อมูลป้อนกลับ ความคาดหวัง คำชมเชย เป็นต้น (Ausubel, 1968: 23)

ดังนั้นการสร้างเงื่อนไขที่เป็นรางวัลและการลงโทษจึงเป็นสิ่งสำคัญที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในกระบวนกรเรียนรู้ เพราะการสร้างเงื่อนไขเป็นการสร้างสิ่งเร้าเพื่อจูงใจให้ผู้เรียนดิ้นรนกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์จนบรรลุเป้าหมาย การที่ผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ตามเป้าหมายที่ผู้สอนกำหนดต้องมีสิ่งเร้าเช่นเดียวกับการที่พนักงานตั้งใจทำงานเพื่อหวังความ

ดีความชอบ เงื่อนไขที่ถูกต้องเป็นแรงจูงใจที่สามารถทำให้แต่ละบุคคลเลือกพฤติกรรมเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เหมาะสมที่สุดในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป

(2) การผ่อนปรนเงื่อนไขกลายเป็นสิ่งล่อใจ (Incentives) และเป็นปัจจัยให้นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจ การอนุญาตให้นิสิตที่ไม่สามารถสอบผ่านสามารถสอบใหม่ได้จนสอบผ่านได้ในที่สุดเป็นการผ่อนปรนเงื่อนไขเป็นสิ่งล่อใจที่ทำให้นิสิตที่สอบไม่ผ่านเกิดแรงขับจากความต้องการพื้นฐาน ที่ไม่ต้องการได้รับอักษร U เมื่อได้รับโอกาสใหม่อีกครั้งนิสิตเกิดแรงขับที่ต้องการหนีจากแรงกดดันดังกล่าว เพราะพวกเขา อย่างไรก็ตามย่อมต้องการการยอมรับจากบุคคลต่างๆในกลุ่มสังคมของตน ต้องการได้รับความสำเร็จดังที่คาดหวังไว้ เมื่อได้รับโอกาสให้สอบแก้ตัวได้ นิสิตเกิดความต้องการ (Needs) แรงผลักดัน (Drives) ความปรารถนา (Desires) ความคาดหวัง (Expectancy) และการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) ซึ่งเป็นแรงขับเคลื่อนต่อสู้เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความต้องการ (Maslow, 1990: 41-43)

(3) ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนโดยสามารถทำคะแนนสอบได้ตามเกณฑ์ สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนพากเพียรในการเรียนรู้ สิ่งนี้เป็นแรงจูงใจภายในซึ่งผลักดันจากภายในจิตใจของนิสิตเอง เพราะเมื่อประสบผลสำเร็จบุคคลย่อมเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง มีความมั่นใจในตนเอง เกิดทัศนคติและความคิดเชิงบวก เชื่อมั่นว่าตนมีศักยภาพที่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ ซึ่งนำไปสู่ความต้องการผลสำเร็จตามเป้าหมาย ที่ก่อให้เกิดความสนใจ ความตั้งใจ และความพากเพียรในการเรียนรู้อย่างแท้จริง (แสงสุรีย์, 2543: 18) นอกจากนี้ การทดสอบหลังการเรียนแต่ละบททำให้นิสิตภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถจดจำศัพท์ได้เป็นจำนวนหลายร้อยคำและสามารถเขียนตัวสะกดคำศัพท์เหล่านั้นได้อย่างถูกต้องตามเป้าหมาย นิสิตตระหนักด้วยตนเองถึงการพัฒนาทักษะความสามารถของตนก่อนเรียนและหลังเรียน สิ่งนี้เป็นแรงจูงใจภายในที่ทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจที่จะพากเพียรให้ตนเองสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนอย่างไม่ย่อท้อ (Ausubel, 1968: 24)

2) ปัจจัยเนื่องจากการเลือกรูปแบบการสอนที่เหมาะสม

(1) การอ่านคำศัพท์ออกเสียงซ้ำๆ เป็นการฝึกในระดับกลุ่มโดยรวมเลียนแบบผู้สอนก่อน และออกเสียงให้ถูกให้ถูกต้องรายบุคคล ทำให้นิสิตพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์และออกเสียงอย่างถูกต้อง ทำให้เรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี การที่นิสิตออกเสียงอ่านคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องทำให้นิสิตเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน นอกจากนิสิตรู้สึกสนุกสนานที่ได้ออกเสียงภาษาอังกฤษและพยายามออกเสียงให้อย่างถูกต้องเมื่อถูกเรียกให้ออกเสียง ผู้สอนมีเวลาที่จะให้ความช่วยเหลือและแนะนำแก่นิสิตที่ต้องการความช่วยเหลือ และนิสิตก็ได้ช่วย

เหลือเพื่อนนิสิตที่ต้องการความช่วยเหลือจนสามารถทำได้อย่างถูกต้องด้วย การออกเสียงอ่านคำศัพท์ส่งเสริมให้การเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนเรียนจากผู้สอนในชั้นตอนการแนะนำ แต่การฝึกจนเกิดทักษะนั้นผู้เรียนต้องฝึกเองจนสำเร็จ นอกจากนี้ การออกเสียงคำศัพท์และอ่านบทเรียบแบบออกเสียง ทำให้ผู้เรียนมีกิจกรรมต้องทำตลอดคาบเรียน ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกันและนำไปสู่บรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานเป็นมิตรและพึ่งพาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (วีระ, 2551: 43-45)

(2) การแบ่งโครงสร้างประโยคเป็นหน่วยย่อยๆ เป็นคำ วลี คุณาอนุประโยค และประโยคพื้นฐานสมบูรณ์ ทำให้นิสิตเข้าใจโครงสร้างของภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง เมื่อนิสิตเข้าใจวิธีการนำองค์ประกอบต่างๆ มาประกอบกันให้เกิดความหมายตามตัวอย่างที่ผู้วิจัยสาธิต นิสิตทดลองทำตามและฝึกจนเกิดความชำนาญจนสามารถเรียนรู้ที่จะนำคำมาสร้างความหมายได้ด้วยตนเองทั้งตั้งแต่ระดับการประกอบคำเป็นวลีต่างๆ จนถึงประโยคสมบูรณ์ที่สามารถสื่อสารได้ตามความหมายที่ต้องการ การเรียนรู้แบบนี้จึงเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายซึ่งผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ตนเรียนและนำไปสู่การสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายที่ผู้เรียนต้องใช้สติปัญญาพิจารณาไตร่ตรองและวิเคราะห์ในการประยุกต์ความรู้ความเข้าใจจากสิ่งที่เรียนรู้มาใช้ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนด (Supakitjumnong, 2007: 37)

(3) การทดสอบหลังเรียนแต่ละบท โดยให้นิสิตแปลความหมายจากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษจากสิ่งที่เรียนรู้ในแต่ละบทเรียน ซึ่งนิสิตต้องสามารถสังเคราะห์ที่ได้โดยบูรณาการความรู้จากการจำคำศัพท์ ความเข้าใจโครงสร้างประโยคพื้นฐานและหน้าที่ของคำ การประยุกต์คำศัพท์ต่างๆ มาประกอบกันให้ถูกต้องตามความหมายที่กำหนด การวิเคราะห์โครงสร้างหน้าที่ของคำและความหมายที่ถูกต้อง สิ่งนี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย เสริมสร้างความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้เป็นการเรียนรู้เชิงปฏิบัติซึ่งพัฒนาไปสู่การเกิดทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมุ่งเป็นผู้ผลิต (Producer) ภาษาเป้าหมายตามแม่แบบที่เรียน หรือสามารถสร้างสรรค์ตามความสามารถในการพัฒนาทักษะของตนมากกว่าเป็นเพียงผู้รับ (Receiver) คือเพียงฟังผู้สอนหรืออ่านสิ่งที่ผู้อื่นเขียนให้อ่านเท่านั้น (Dewey, 1993: 23)

(4) การทดสอบหลังเรียนทุกบทเป็นการป้อนกลับผลการเรียนรู้สำหรับการเรียนการสอนในแต่ละบท ทำให้นิสิตรู้จักข้อบกพร่องของตนเอง และเมื่อได้รับโอกาสให้ทำการทดสอบใหม่ได้ นิสิตสามารถแก้ไขจุดด้อยของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพจนสามารถบรรลุความสำเร็จตามเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนด (ทิวต์ล, 2549: 12). สิ่งนี้นอกจากทำให้นิสิตตระหนักถึงความสามารถที่แท้จริงของตนว่าเป็นผู้ ศักยภาพที่จะบรรลุผลสำเร็จได้แล้ว ยัง

กระตุ้นให้นิสัยตื่นตัวและพากเพียรให้บรรลุผลสำเร็จในการทดสอบหลังการเรียนรู้ทุกบท และกลายเป็นการสร้างอุปนิสัยการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ตนต้องเป็นผู้ต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนโดยต้องรู้จักวิเคราะห์การเรียนรู้ของตน เพื่อรู้ปัญหาและแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้นั้นๆ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จในที่สุด สิ่งนี้เป็นการสะสมประสบการณ์การเรียนรู้ตลอดชีวิตที่ผู้เรียนต้องมีเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการรู้จักตนเองและปัญหาของตน มีการวางแผน ดำเนินการ ประเมินตนเอง เพื่อตรวจสอบตนเอง เพื่อแก้ไขข้อด้อยในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองให้สามารถบรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย (Supakitjumnong, 2007: 26)

3) ในการเรียนภาษาต่างประเทศระดับพื้นฐานปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือผู้สอน

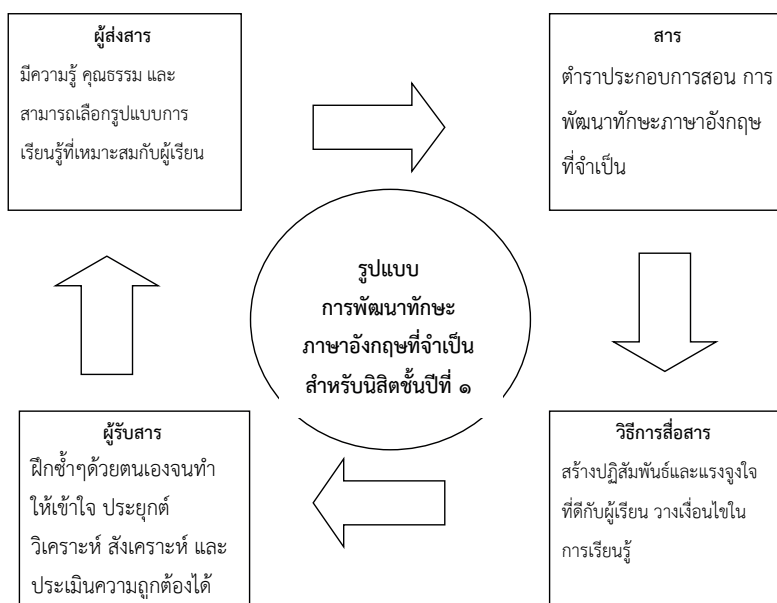
ผู้สอนมีบทบาทสำคัญที่สุดในการทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างประสบความสำเร็จ ผู้สอนภาษาต่างประเทศระดับพื้นฐานต้องเป็นแม่แบบที่ดีในการใช้ภาษาเพื่อการเลียนแบบ ที่ถูกต้องสำหรับผู้เรียน ต้องสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง มีความรู้ความสามารถที่น่าประทับใจในเนื้อหาที่สอน มีการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ มีบุคลิกที่กระตือรือร้น และเป็นมิตรต่อผู้เรียน มีความสามารถในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน และมีความขยันหมั่นกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ มีการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของตนเองอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ผู้สอนที่ประสบผลสำเร็จต้องรู้จักวางเงื่อนไขเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีแรงขับที่จะพากเพียรเพื่อบรรลุผลการเรียนตามเป้าหมายของผู้สอน และตั้งเป้าหมายอย่างการเรียนรู้ที่เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาความสำคัญของวิชาและความสามารถของผู้เรียน (ทิวัดท์, 2549: 7-8) อย่างไรก็ตามการตั้งเป้าหมายสูงก็เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งสำหรับการเรียนรู้ เพราะเป็นการสร้างความท้าทายให้ผู้เรียนดิ้นรนที่จะเอาชนะให้ได้ ดังที่ Ted Nussbaum ซึ่งเป็นผู้สอนคนหนึ่งที่ตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียนของเขาทุกคนไว้สูงกล่าวว่า “ความคาดหวังของผู้สอนคือ การที่ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ตามที่คุณสอนตั้งไว้ หากผู้สอนตั้งเป้าหมายไว้สูง ผู้เรียนมีแนวโน้มจะเรียนรู้ได้ดีกว่าในทางตรงข้าม ถ้าผู้สอนตั้งเป้าหมายต่ำ ผู้เรียนจะลดระดับการแสดงผลออกทางการเรียนของตนเองให้ต่ำลงเท่ากับความคาดหวังของผู้สอน”

บทสรุป

โดยสรุป นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจ โดยคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนที่ 16.09 คิดเป็นร้อยละ 53.6 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนที่ 4.12 คิดเป็นร้อยละ 13.78 ซึ่งมีปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการที่ทำให้ นิสิตสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานที่จำเป็นในระดับที่น่าพอใจคือ แรงจูงใจ

การเลือกรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสม และบทบาทของผู้สอน กล่าวคือ มีความรู้ คุณธรรม และเลือกรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ให้เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองอย่างแท้จริง โดยผู้เรียนสามารถฝึกซ้ำๆ ด้วยตนเองได้จนเกิดความเข้าใจ และพัฒนาทักษะด้วยตนเองจากการบูรณาการความรู้ที่เกิดจากความจำ ความเข้าใจ การประยุกต์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และประเมินความถูกต้องได้ด้วย โดยผู้สอนมีการประเมิน ผลการเรียนรู้อย่างสืบเนื่องและยืดหยุ่นตามความพร้อมของผู้เรียน เพื่อปรับเนื้อหาที่สอนให้สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของผู้เรียน ทั้งนี้ ผู้สอนมีบทบาทสำคัญมากในการจัดรูปแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับปัญหาความสามารถและความต้องการของผู้เรียน การสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียนและการวางเงื่อนไขในการเรียนรู้ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ดังองค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยแสดงในแผนภาพดังนี้

แผนภาพที่ 1 รูปแบบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1

บรรณานุกรม

- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2543). **จำเป็นต้องรังสรรค์การศึกษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์.
- ไพศาล วรคำ. (2554). **การวิจัยทางการศึกษา**. มหาสารคาม: คณะครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ทิวัธต์ มณีโชติ. (2549). **การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ทิตนา แหมมณี. (2543). **รูปแบบการเรียนรู้และสอน:ทางเลือกที่หลากหลาย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นวันที่ 20 ตุลาคม 2559, แหล่งที่มา <https://www.google.co.th/search?q=ทิวัธต์+มณี+โชติ>
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2557). **คู่มือนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- วีระ ไทยพานิช. (2551). **57 วิธีสอน**. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สิริพร ศรีสมวงศ์. (2549). **การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม**. สารนิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- แสงสุรีย์ สำอางค์กุล. (2543). **จิตวิทยาบุคลิกภาพยุคสหวรรษ**. เล่ม 3. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Ausubel, D.P. (1968). **Educational psychology. A cognitive view**. New York: Hol Rinehart & Winston.
- Bloom, B.et all. (1959). **Taxonomy of education objectives: The classification of educational goals**. New York: Longman,Green and Co., Inc.
- Chomsky, N. (1957). **Syntactic structures**. The Hagne, Netherlands: Mouton.
- Dewey, J. (1993). **How we think**. New York: D.C. Health and Company.
- Krashen, S. (1985). **The input hypothesis: Issues and implication**. London: Longman.
- Maslow, A.H. (1990). **Motivation and personality**. New York Evanston and

London: Newbury House Publisher.

Oxford, R.L. (1990). **Language learning strategies: What every teacher should know**. New York: Newbury House Publisher.

Supakitjumnong, S. (2007). The development of metacognitive strategies to promote the English learning ability of university students. **Ph.D.'s Dissertation Department of Instruction and Curriculum**. Faculty of Education: Chiangmai University.

Wisuttichai Chaiyasit. (2016). The Problems of Teaching English Grammar in Undergraduate Level at Mahachulalongkornrajavidyalaya University. Thailand. **Ph.D.'s Dissertation Department of English**. Manipur University: India.